

s'hagués rejuenit, és més verd i ufanós; apar, segons diuen los pagesos veïns, que s'ha tret quatre segles de sobre. La mateixa catifa d'herba que té als peus se és rebordonida i engerdida com si també li arribàs quelcom de les benediccions que dóna la Verge a aquells camps i rouredes i sobretot a sos ditxosos habitants. Aqueixos la honren, traient-se la barretina del cap i doblant los genolls a ses plantes i esgranant-li, almenys cada festa, alguna part de rosari, que sol acabar amb alguna cançó devota.

Avui, com la diada s'ho mereixia, han sigut cantats lo Rosari que menava mossèn Ausió, vicari del poble, i la cançó al so de l'harmonium, per D. Miquel Bosch, simpàtic i estimat metge de Sant Feliu de la Vall d'Hostoles, i sos tres nebodets de veus fresques i argentines, que atravesant la volta de fullatge, s'escampaven, amb les harmonioses notes, per la vall i pujaven a perdre's en lo cel. La gent responia, estesa en virolat estol, de genolls sobre el prat o asseguda en lo marge del camp veí, bancal digne del temple de la naturalesa. Per coronar la capelleta de la Verge les noies del veïnat han despullades les clavellineres dels finestrals, sos testos d'alfàbrega i moraduix, les nielles vermelloses, los lliris, espases, clavells de moro i els rosers de tot l'any, que són los que guarden més temps sos ramells de roses per la Reina del Maig. Los minyons han faixat lo tronc i les branques del Roure afortunat amb heura i ufanosa ridorta, que semblava florir al veure's tan honrada.

Amb lo sant Rosari, la música i les cançons s'és acabada la festa i lo dia, los llums penjats en les branques i un fogueró de llenya alt com un paller s'han encarregat d'allargar-lo, aixecant bella estona ses flamarades fins als núvols, entre els quals ja lluien les lluminàries eternes de l'estrellada.

Verge del Roure, conservau la fe a aqueixos senzills pagesos, cambriers i pastors, que teniu agenollats a vostres plantes, repetint-vos la salutació de l'Ave Maria, la més dolça que us ha enviat lo cel. Beneïu la patriarcal i religiosa família del Bac, que s'ombreja amb vostre mantell; beneïu la parròquia de Pruit que us té en lo cor, i la plana de Collsacabra que us rodeja amb sos braços de muntanyes. Guardau ses senzilles costums i innocentes tradicions i no hi deixeu entrar l'alè emmetzinat de la

incredulitat, que ha sigut per tants pobles i encontrades de nostra muntanya la serpent del paradís.

COBLES DE LA VERGE DEL ROURE

<i>Verge del Roure de Pruit estel, feu-nos-hi ploure gràcies del cel.</i>	Les cogullades i el rossinyol vos fan albades al sortir el sol.

Sota una branca d'un roure ombriu coloma blanca féreu lo niu.	Des de Cabrera fins a Rupit, rosa més vera no hi ha florit.

Tan alt niàreu per veure el pla, pla que rosàreu bé florirà.	Gotes que espolsa sobre les flors són de mel dolça per nostres cors.

Jacinto Verdaguer, Pvre.
Bac de Collsacabra, 8 de setembre 1886

L'estiu de 1889 i durant la seva darrera estada al Bac, Verdaguer fa una nova versió d'aquestes cobles. En fa una ampliació, de cinc estrofes passen a tenir-ne catorze i la tornada. De les del 1886 hi figuren les quatre primeres amb un ordre diferent i desapareix la darrera. Aquestes cobles tenen tota la frescor i el llenguatge àgil de les seves composicions populars. Transcrivim a continuació les cobles de l'any 1889, amb el llarg títol que les encapçala:

El mateix any 1889 l'advocat i escriptor vigatà Marià de Rocafiguera, amic de mossèn Cinto, demanà a aquest el text de les cobles en lletra manuscrita per tal de publicar-les amb una orla dibuixada a la ploma pel mateix Rocafiguera. A l'octubre d'aquest any i des de Barcelona, Verdaguer escriu a Marià de Rocafiguera la carta següent,(11) en què fa referència a aquesta col·laboració:

“Mon estimat amic:

A Vic, quan nos vegérem fa dos dies, vegí los goigs del Roure ja copiats per V.; mes, com en la carta de V. me'n demana nova còpia, aquí va, amb ma dolenta lletra de